

Tegnap még rendes ajtó volt itt.
Nem kellett hasra feküdni,
előre kúszni,
kúszás előtt kifújni minden levegőt,
s aztán sietni, nehogy megakadjon félúton az ember,
mint egy szálka.

Ez egy rókalyuk.
A szaga is olyan.
Ezen kell most bemászni-kimászni,
magam előtt tolvá a táskát.
Már négykor be kell állni a sorba,
olyan szűk a rés, olyan sokan vagyunk.
Nyolckor becsöngetnek.
Nem szeretnék megint igazolatlant kapni.

GONDOLATBAN KÉSZÜLÖK

Én vagyok a legjobb futó a Szabadság telepen.
 Engem indít a mezei futóversenyen Szentjóbinné,
 akit mindenki Szentjobbárnénak hív az osztályban.
 Tegnap felemelte a jobb kezét s azt mondta:
 Hármashegyalján lesz a futás, fiam, a halastó körül,
 ahol Kádár elvtárs is horgászott egyszer.

Gondolatban készülök a futásra,
 mert Szentjobbárné azt mondja, hogy úgy kell.

Futok apám elől,
 futok Császár Tibi elől,
 futok Szmirnyák Zsolt elől,
 a Fényes Udvar-i aztékok elől.

Apám elől a házban,
 Császár Tibi elől a napköziben,
 Szmirnyák Zsolt elől a pécsi osztálykiránduláson.
 A Fényes Udvar-i aztékok elől a Hajnal utcán,
 száz méterre a Meteor Mozitól.

Jó lenne kibírni addig,
 elérni legalább a pénztárt,
 ahol anyám ül,
 keresztrejtvényt fejtve,
 mert a teremből már kihallatszik a sikoltozás.

AZ UTOLSÓ TÉGLA

Látod ezt az üres telket?
Itt állt a napközi, ahol Fehér Laci
beleesett focizás közben az emésztőgödörbe.
Nála volt a labda, éppen kapura tört.
Egy méter kellett volna, és bevágja.

Nem mozdulj!
Most te is az emésztőgödör fölött állsz,
ahonnan kimászott, és hazafutott.
Még nem láttam senkit úgy szaladni.

Látod ezt a rozsdás szöveget?
Ez bizonyítja, hogy itt régen épület állt.
Lebontották s az utolsó tégláig elhordták.
Ez akkor volt, amikor a debreceni taxisok
lezárták a Faraktár utcát.

Köd szállt, esett az eső.
A Kossuth utcára akartam eljutni.
Fehér Laci egy barna taxiban ült.
Nyomta a dudát, kapcsolgatta a fényszórót.

VONALZÓ

- 74 Erős vagyok, mint a vonalzó, amely fából készült,
hogy rend legyen az iskolában.
Erős vagyok, mint Gizi néni, aki mélyebb zsebet
varrt a köpenyére, hogy beleférjen a vonalzó.
Erős vagyok, mint Suhajda, aki azt mondja,
hogy ne gondoljunk a vonalzóra,
verekedjünk, a vonalzó most nem lát minket.
Erős vagyok, mint a rúgás, amelytől elszáll a cipőm,
s olyan messzire repül, hogy a vonalzó előtt ér földet.
Erős vagyok, mint a fájdalom, amely a körmömben ég,
ha már én is fájdalmat okoztam a vonalzóknak azzal,
hogy nem vettem őt komolyan.
Erős vagyok, mint a szorítás, amelyet a csuklómon érzek,
mert olyan gonosz vagyok, hogy el akarom rántani a kezem,
pedig az én érdekemben dolgozik a vonalzó.
Erős vagyok, mint a sírás, amelyet visszatartok,
mert tudom, hogy csak a gyengék sírnak,
az olyanok, mint Gizi néni, akit otthon papuccsal ver
egy másik, vadállat vonalzó.

BŐRKABÁT

75

Hazám van. Istenem van.
Apám nincsen. Anyám még él,
de vele nem beszélek.
Félrebeszél, ha találkozunk.

Nem tudja senki, hogy mit érzek,
amikor felveszem a kabátot,
amely apámé volt.
Ezt hordta, amikor ötvenhatban
krumplit szállított Budapestre
a felkelőknek.

Anyám azt mondja, hogy él ott egy féltestvérem.
Villája van a Rózsadombon.
Nyaralója Horvátországban.
Egy másik Balatonfüreden.
Repülőgépet is vezet.

Az anyja orvos volt a Szent Margit kórházban.
Életeket mentett, folyékonyan beszélt oroszul.
A Corvin mozinál ismerkedett meg apámmal,
a nagy harcok idején.
Szerelem volt első látásra, akár egy filmben.

Azt mondja: találkozott egyszer azzal a nővel.
Bezörgetett
a Kar utcai szükségglakás
megvetemedett ajtaján.
Egy másik kisfiú kezét fogta.

Babakocsiban aludtam a napsütött verandán,
nyár volt. Apám a presszóban ült,
két utcával arrébb. Büszke lett volna,
ha látja, hogyan hempereg a zsenge fűben
a két megbolondult asszony.